

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 213 / III Legislatura / Setè període

Dijous, 4 d'abril de 1991

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Illustre Sr. Joan Colomines

Sessió núm. 43

Proposicions no de Llei

SUMARI

El debat del punt tercer de l'ordre del dia s'inicia a les onze del matí i quatre minuts.

Proposició no de Llei sobre la Promoció Internacional d'El Pessebre, de Pau Casals (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4167).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 4167).*

Posició dels grups: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 4167), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4168) i I. Sr. Sobrequés (S) (p. 4168).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4169).*

Posició del grup esmenant: *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 4169).*

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4170), l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4170), l'I. Sr. Casanovas (M) (p. 4170) i l'I. Sr. Sobrequés (S) (p. 4170) intervenen per fer un suggeriment.

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 4170).*

Proposició no de Llei sobre l'Actualització de la Normativa Relativa als Habitatges dels Mestres (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4170).*

Posició dels grups: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 4172), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4172) i I. Sr. Montalat (CiU) (p. 4172).*

Votació del punt 1: *rebutjat per 5 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4173).*

Votació del punt 2: *aprovat per unanimitat (p. 4173).*

Proposició no de Llei sobre la Celebració d'un Acte Acadèmic la Diada de Sant Jordi (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 4173).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 4174).

Posició dels grups: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4174), *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4174) i *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 4175).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4175).

L'I. Sr. Colomines (CiU) intervé per fer un suggeriment (p. 4175).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4175).

Proposició no de Llei sobre la Normalització Lingüística a Correus, Telègrafs i Caixa Postal (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4176).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Cahner (CiU)* (p. 4176).

Esmenes del G. Mixt (núm. 1, de modificació, i núms. 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4177).

Posició dels grups: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4177).

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per contradiccions (p. 4178).

Posició del Grup Socialista: *I. Sr. Lorda (S)* (p. 4178).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4178).

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per un canvi de posició (p. 4179).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4179).

El debat del darrer punt de l'ordre del dia fineix a tres quarts d'una del migdia.

SESSIÓ NÚM. 43 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

El debat del punt tercer de l'ordre del dia s'inicia a les onze del matí i quatre minuts. Presideix l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Cadevall, i del Secretari, I. Sr. Padilla. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sra. Busquets, I. Sr. Coll i Bertran, I. Sr. Sanclimens (en substitució de l'H. Sr. Ferrer), I. Sr. Jané, I. Sr. Masó, I. Sr. Montalat, I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de l'I. Sr. Padrós), I. Sra. Ribes, I. Sr. González i Castells (en substitució de la I. Sra. Sanabra), I. Sr. Vernet i I. Sr. Vila i Foruny, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Dalmau i Ribalta, I. Sr. Lorda i I. Sr. Sobrequès, pel G. Socialista; I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya; I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. p. Popular; I. Sr. Carod-Rovira, per l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i I. Sr. Casanovas, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Som en el tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Promoció Internacional d'*El Pessebre*, de Pau Casals, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, el senyor Carod-Rovira.

Proposició no de Llei sobre la Promoció Internacional d'*El Pessebre*, de Pau Casals

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Som efectivament en el tercer punt i tinc la certesa que hi serem per poc temps, perquè la nostra intervenció serà més aviat breu. En tot cas, serà estrictament per fer avinent als il·lustres membres d'aquesta Comissió que la intenció de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana era i és, en uns moments on la humanitat ha passat per una situació —i passa en bona part, encara— de conflicte bèl·lic sagnant, havíem pensat que seria una bona oportunitat de promoure, de fer les gestions adequades per tal que una peça de la importància, sobretot simbòlica més que no pas probablement estrictament musical, que ha tingut *El Pessebre*, que podia ser un dels components clau de la cultura per la pau, que tants de sectors potencien a casa nostra i a fora d'ella, entenem i entenem que fóra d'interès de promoure un fons material de partitures d'aquest oratori, fet a Prada de Conflent a partir de la dècada dels quaranta per Pau Casals i amb text de Joan Alavedra, al mateix temps que crear aquest fons material de partitures a l'entorn d'aquesta peça i de promoure la seva presència en els cicles de concerts de Nadal a nivell d'orquestra, cors i directors arreu d'Europa. També es tractaria d'estimular l'enregistrament de qualitat amb els mitjans tècnics fonogràfics més actuals de l'obra en català a la qual ens hem referit fins aquest moment.

És per això que confiem en el suport dels il·lustres membres diputats d'aquesta Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ha estat presentada una esmena pel Grup de Convergència i Unió; per defensar-la, el senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS: Moltes gràcies, senyor President. Estem bàsicament d'acord amb el manifestat pel senyor Josep

Lluís Carod-Rovira. (*Pausa.*) Dic que estem bàsicament d'acord amb la proposta de proposició no de llei presentada pel senyor Josep Lluís Carod-Rovira, portaveu parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, però nosaltres voldríem ampliar, diguem-ne, el fet que no solament sigui *El Pessebre*, sinó que *El Pessebre*, que és fet, musicalment, per uns dels grans instrumentistes del nostre temps i tot un gran patriota, en fi, Pau Casals —aquí no haig de fer la seva glòria perquè tothom la coneix, és de tots coneguda—, però existeixen, sortosament per al nostre país, altres compositors de projecció internacional i creiem que s'ha de fer extensiva aquesta difusió no solament a *El Pessebre*, sinó a altres compositors les partitures dels quals també tenen una gran qualitat i que és desitjable el seu coneixement per a la resta de la humanitat.

Per això la nostra esmena presentada —i com que és curta em permetré llegir-la— és: «continuar» —diem— «intensificant les gestions adequades per tal de crear un fons material de partitures de compositors catalans amb l'objectiu de promocionar les seves obres, especialment en els cicles de concerts a nivell d'orquestres, cors i directors d'arreu d'Europa i prosseguir amb el suport a les iniciatives de les empreses discogràfiques catalanes per estimular l'enregistrament de qualitat amb els mitjans tècnics fonogràfics més actuals de les obres esmentades».

Amb això crec que donem compliment, amb aquesta exposició que he fet, de no solament *El Pessebre*, sinó que d'altres compositors catalans puguin tenir, també, lloc a la seva expansió.

Hi ha un tema complementari que, en fi, que en tot cas també ens obre un interrogant, que és que en la proposta inicial d'Esquerra Republicana diu de traduir l'obra a altres llengües europees. Aquí potser ens podríem plantejar si el mateix Pau Casals o el mateix Joan Alavedra, autor del text, doncs, en fi, haguessin desitjat que s'hagués traduït en altres llengües o el van fer perquè, precisament, fos en català que tingués aquesta expansió.

Personalment estic d'acord que totes les obres crec que han de conservar el seu text original i així es fa amb la majoria d'obres que tenen difusió mundial.

Moltes gràcies, senyor President, i esperem que aquesta esmena sigui acceptada pel Grup proponent, pel Grup que ha proposat la Proposició no de Llei, i així la votaríem afirmativament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sanclimens. Ara, poden dir la seva opinió..., el CDS no hi és; el Grup Popular tampoc... Pel Grup Mixt, en representació d'Esquerra Catalana, el senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Sí, el nostre parer és favorable absolutament, ja gairebé no caldria afegir cap més paraula; simplement dir que ho votaríem a favor. Però voldria fer uns aclariments. És favorable a la Proposició no de Llei presentada per Esquerra Republicana, i també és favorable a l'esmena presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, però el que ens sembla és que no..., bé, que són dues propostes diferents, dues propostes diferents. Nosaltres votarem favorablement si es presenta la d'Esquerra Republicana tal com està i votaríem favorablement l'esmena si l'admet Esquerra Republicana. Però és que en una es parla essencialment de Pau Casals i del seu *Pessebre* i d'unes traduccions d'aquest oratori i en l'altra es parla de continuar intensifi-

cant les gestions adequades a fi de promoure les obres d'una sèrie d'autors catalans.

Nosaltres tan lloable trobem una com l'altra, però, evidentment, el que no veiem és que sigui una modificació de la primera; canvia essencialment el sentit de la Proposició no de Llei. Amb aquestes paraules em sembla que dono per posicionat el nostre Grup i dic, repeteixo, que tant si s'accepta l'esmena com si no s'accepta votarem favorablement. Ara, no deixo de tornar a repetir que em sembla que una cosa no té res a veure amb l'altra. Si votem l'esmena de Convergència i Unió, votarem una proposició no de llei nova, nova, amb la qual Pau Casals no hi té res a veure. I..., bé, no hi té res a veure..., hi té una mínima part a veure dintre del conjunt de la cosa. I en l'altra evidentment es parla de Pau Casals i no dels altres músics tan distingits i cèlebres com es vulgui que puguem tenir a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Ara pot intervenir el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria explicar que per raons, diguessim, tècniques, no imputables a la Cambra, sinó a nosaltres, no vam introduir unes esmenes que anaven una mica pel camí que indicava el senyor Juli Sanclimens; és a dir, que hauríem tractat d'eixamplar aquest àmbit europeu o aquest eurocentrisme de la Proposició no de Llei, sobretot tenint en compte la història d'*El Pessebre*, el seu origen i la seva estrena.

En aquest sentit jo voldria recordar algun dels punts d'aquesta estrena perquè em penso que expliquen encara millor per què pot ser important fer aquesta difusió. Els textos que llegiré són de la biografia de Pau Casals, que havia revisat Pau Casals, o sigui la de la senyora Elisa Vives de Fàbregas, editada per Rafael Dalmau, editor, el 1966. Ens diu a la pàgina 409: «Fou Josep Borràs qui decidí Pau Casals a acabar *El Pessebre*; home de gran entusiasme, organitzà l'estrena junt amb el govern mexicà. El President de la República de Mèxic ha enviat el seu avió particular per a Pau Casals i en arribar li lliura la clau de la ciutat d'Acapulco. Per a l'estrena d'*El Pessebre* ha transformat l'antiga fortalesa espanyola Fuerte de Santo Domingo en coliseu amb cabuda per a 2.500 espectadors. Solament la pantalla-portaveu, construïda darrere el lloc que ocuparà l'orquestra i els cors, ha costat més de 20.000 dòlars. Pau dirigeix els dos Pessebres d'Acapulco que tenen lloc el 17 de desembre i la vigília de Nadal d'aquest 1960. Martita canta els fragments de la Verge i del Rabadà».

Recordaran els senyors diputats que l'any següent, el 13 de novembre del 61, invitat pel President Kennedy, té lloc el concert de la Casa Blanca i immediatament això, l'èxit porta Pau Casals a tractar de dirigir *El Pessebre* arreu del món, insistint justament en el seu missatge de pau ja subratllat pel senyor Carod quan ha fet l'exposició de motius de la Proposició no de Llei. «Ara es proposa dirigir *El Pessebre*» —diu la biografia— «a moltes ciutats per recollir fons destinats a una fundació encara sense nom que tindrà la finalitat de conservar la dignitat, l'amor i la fraternitat entre els homes o, dit amb paraules de Pau Casals, serà una contribució a la pau i a la comprensió entre els homes».

Bé, tenen lloc immediatament els concerts a San Francisco, a Califòrnia, i després a Nova York i no és fins al cap de molt temps que es pot estrenar *El Pessebre* a Europa. Hi ha entremig

una invitació curiosa, que és —llegeixo textualment—: «Moscou l'invita per al proper estiu perquè vagi a donar *El Pessebre* a la capital soviètica. Pau Casals calcula immediatament el que representaria portar l'oratori del Nadal dels cristians, que és un cant de fe i de pau, on tan mancats estan d'amor i d'esperança. Condiciona, però, la seva visita al fet que es faci constar que ell desitja no trobar-se amb personalitats polítiques, que no sigui entrevistat i que li deixin redactar el programa com ell desitgi. Sembla que qui té interès en aquesta audició és el President Kennedy i el President Kennedy així ho confirma. Pau donava un nom a aquesta visita: «és la meva missió catòlica en països tan necessitats d'amor»».

És a dir, per tant, aquesta proposta d'eixamplar *El Pessebre* arreu del món tenia també clares finalitats, diguem-ne, polítiques, o paral·lelament també polítiques.

De tota manera, repeteixo, com que em sembla que és important que al marge de les anècdotes *El Pessebre* ha transcendit aquestes anècdotes, sigui difosa la seva projecció arreu del món; com que Europa és una part del món, votariem a favor o votarem a favor d'aquesta Proposició no de Llei.

Pel que fa a l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, estic absolutament d'acord —i per això no repeteixo l'argumentació— amb el que ha dit el senyor Marçal Casanovas. També la votariem a favor, però em sembla que per la via de l'esmena podríem arribar novament a la Revolució d'Octubre. És a dir, hi ha un canvi bastant notable entre el text proposat i l'esmena que ens sembla que generalitza. Jo no sé si en aquest sentit la possibilitat d'una transacció, que fos després d'haver recollit el text de la Proposició no de Llei, diguéssim, i en aquest context, a més a més, «afavorir que es tingui en compte...», etcètera. És a dir, assumir el text que ha presentat l'Illustre Diputat i Alcalde senyor Juli Sanclimens potser ens resultaria, com a tràmit parlamentari, més coherent que no la substitució d'un text per una esmena en el supòsit que el senyor Carod-Rovira acceptés l'esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Comprenc el seu interès per la Revolució d'Octubre, però això en tot cas després mirarem si arribem a una solució, no per a la revolució, sinó per a la Proposició no de Llei.

Ara, pot prendre la paraula, pel Grup Socialista, el senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor President. No cal dir que aquest Diputat i el seu Grup han rebut amb satisfacció tant la iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la qual el nostre Grup dona ple i decidit suport sense cap mena d'ombra, com, encara més, en aquesta ocasió —i en totes les que calgui a favor del país—, l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, que crec que té l'encert, precisament, de generalitzar la importància del fet musical i la necessitat de crear un fons que serveixi per impulsar la recerca en un camp malauradament oblidat tant a nivell universitari com en el que és la comunitat científica del nostre país.

Per tant, nosaltres rebem amb satisfacció aquesta preocupació del Parlament per allò que fa referència al fet musical català —repeteixo—, tema oblidat fins i tot de les preocupacions habituals de la cambra que ara ens acull.

D'altra banda, com deia ben recentment en un article publicat al diari *Avui* la musicòloga catalana Victòria Palma, doncs,

l'any Mozart, que estem commemorant, és, pot ésser una magnífica ocasió per reflexionar sobre la conveniència de potenciar l'educació musical en els diversos nivells de l'ensenyament. Per fer-ho cal que això vagi precedit d'un treball de recerca que és aquell que pot fer possible la creació d'aquest fons musical que demana l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. A aquesta esmena de modificació nosaltres voldríem fer-hi, però –i així ho vaig comunicar al seu dia al portaveu, el senyor Juli Sanclimens–, voldríem fer-hi una modificació, un afegit, que em penso que pot ser molt escaient, quan es parla de «continuar intensificant les gestions adequades per tal de crear», a nosaltres ens agradaria afegir-hi: «dins del marc» o «en el marc del Centre de Documentació Musical de la Generalitat de Catalunya». Seria, també, una manera que el Parlament manifestés la seva preocupació per la potenciació d'aquest Centre de Documentació Musical de la Generalitat, i creiem que ha de ser dins d'aquest Centre on s'hauria de crear aquest fons de partitures de compositors catalans.

Per tant, en definitiva, el nostre suport tant a la iniciativa d'Esquerra Republicana, amb una objecció o amb un dubte metòdic: que les traduccions es facin bé; no succeís allò que li acaba de succeir ben recentment al mestre Joan Ginjoan, que, com les senyores i senyors diputats saben, està component una òpera sobre Gaudí per a ser estrenada l'any 1992. Doncs, bé, aquesta òpera sobre Gaudí acaba d'aparèixer, per una mala traducció, en un gran diari italià, dient que el senyor Ginjoan està fent una òpera sobre Gandhi, eh? O sigui, la diferència entre la u i la n, sobretot quan s'escriu a mà, pot induir a errors. Hauríem de procurar evitar que les traduccions patissin també, diríem, aquests errors.

Per tant, el nostre suport, sobretot i d'una manera molt especial, a la creació d'un fons instrumental, documental, que serveixi per a futurs treballs de recerca en el món universitari sobre el fet, la història musical a Catalunya. Creiem que és un tema relativament oblidat, àdhuc de les preocupacions del món universitari, i amb la creació d'aquest fons i la creació d'aquests instruments que permetessin la localització arxivística i hemerogràfica dels fons musicals la recerca en sortiria beneficiada.

I, per acabar, insistir només en la petició al Grup majoritari i als serveis tècnics adequats de la inclusió d'aquesta esmena, que digui: «dins del marc del Centre de Documentació Musical de la Generalitat de Catalunya». Creiem que és un reconeixement just a la tasca que aquest Centre està realitzant i una potenciació al que pot realitzar en el futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Bé, aleshores, ara el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha de dir si accepta l'esmena, si vol preveure una transaccional o si demana un petit temps per poder resoldre aquesta qüestió si és que no l'han resolt abans.

El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Efectivament, nosaltres a la nostra Proposició no de Llei parlàvem, amb tota concreció vegetal, de naps, i en l'esmena del Grup majoritari se'ns parla de cols. Nosaltres som defensors alhora dels naps i de les cols; per tant, no trobem obstacles ni, per una banda, a admetre l'esmena que ens fa Convergència i Unió... I tindríem exactament els mateixos motius de dir que no

acceptem l'esmena i, per tant, de prosperar en la nostra iniciativa, sabent que era condemnada al fracàs, i també no sé externament què passaria si es digués, doncs, que s'ha votat en contra d'*El Pessebre* al Parlament de Catalunya. Estèticament fins i tot sembla que no quedi gaire bé. I per tant és millor, doncs, prosseguir endavant el tràmit parlamentari acollint aquesta esmena.

Sabem, pel que hem llegit en algun setmanari, que probablement els escrúpols ètics d'algun conseller de la Generalitat, que probablement tindria drets d'autor sobre la matèria, que li semblaria malament que el Parlament de Catalunya promogués alguna iniciativa que pogués, diguem-ne així, engruixir els seus ingressos... Això ha estat probablement una de les causes perquè aquesta proposta nostra, doncs, no fos vista amb entusiasme, i justament per aquest motiu, doncs, admetrem com a bona aquesta esmena de Convergència i Unió; ens permetríem, en tot cas –potser, també, per aquella certa voluntat de guardar estèticament les formes–, que allà on diu: «crear un fons material de partitures de compositors catalans», que és l'esmena de Convergència i Unió, la proposta que faríem, com a transacció, afegir-hi estrictament: «tan destacats arreu del món com ara Pau Casals». I en el segon punt, aquella proposta que feia l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequés, doncs, a nosaltres també ens sembla encertada. És a dir, si la Generalitat disposa ja d'un organisme institucional de la Generalitat, com és aquest centre, al qual es referia el senyor Sobrequés, doncs, que també hi quedés inscrit en el marc, justament, d'aquest Centre de Documentació Musical de la Generalitat, en el benentès que així haurem acostat probablement una mica més les posicions entre naps i cols.

I, això dit, no em sembla malament que si la revolució es preveu per l'octubre ens hi posem ja al mes d'abril, entre altres coses perquè després de seguida ve l'estiu –ja se sap que són mesos de vacances– i el treball revolucionari minva, sobretot en aquestes èpoques de la història. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: *(Per causes tècniques, aquesta intervenció no ha quedat enregistrada.)*

El Sr. SANCLIMENS: Bé, sense entrar en revolucions d'octubre, que tan mals resultats han portat finalment, i sense entrar tampoc en els naps i cols que gràficament ha argumentat el senyor Carod-Rovira, no és naps i cols, senyor Carod-Rovira, és... En Pau Casals va ser un gran compositor, un gran intèrpret, però sortosament al nostre país hi ha també altres grans compositors, i per tant la nostra esmena anava amb aquesta obertura a donar cabuda, també, a la possibilitat d'aquests grans compositors que ha donat el nostre país i que és necessari que el món també els conegui.

Per tant, no és una esmena molt diferent, però, tot i així, entenc l'argumentació que si es parlava concretament d'en Pau Casals, doncs, incloure-hi en aquest apartat que deia de les partitures de compositors catalans tan destacats arreu del món com Pau Casals, l'acceptem. I és clar, també n'acceptem la incorporació en el marc del Centre de Documentació Musical de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor... Permeti'm un moment. És clar, no és que... El tràmit és que si ho votem... No, no acceptar; només pot acceptar modificacions el senyor Carod-Rovira. En tot cas, nosaltres, vostè, en el moment de la votació ja demostrarà el que és.

El senyor Ignasi Riera em demana la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Purament per una qüestió, anava a dir, d'ordre, senyor President. Aquí ens haurem trobat que en l'ordre del dia, i així apareix publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, hi haurà una proposició no de llei sobre la promoció internacional d'*El Pessebre*, de Pau Casals. Nosaltres votarem absolutament a favor tant de l'esmena que ha presentat el senyor Juli Sanclimens, acceptada pel senyor Carod, com encara molt més si s'accepten les dues esmenes del senyor Sobrequès —esmena *in voce*— i del senyor Carod.

Però —repeteix— no plantejarà problemes tècnics —pregunto, eh?— el fet que una proposició no de llei sobre la promoció internacional d'*El Pessebre*, de Pau Casals, quan es digui com ha estat substanciada, quedi substanciada amb un text en què justament la paraula «pessebre» no apareix? Ho pregunto senzillament com a pregunta tècnica, repeteixo, no com a pregunta política, perquè ja hem indicat que votaríem a favor en qualsevol cas.

El Sr. PRESIDENT: Sí, un moment, senyor... Això no és la primera vegada que passa; a vegades s'ha hagut de modificar el títol, que no es vota. Només es vota estrictament la Proposició no de Llei i el títol s'adequa a la votació. A més a més, ara aquí —i això queda en el *Diari de Sessions*— ja queda constància que hi haurà el canvi de títol; això representa el que representa i ve d'on ve, i per tant això ja queda, en aquest sentit, garantit. Però no crec —i en tot cas, ja em desmentiria el senyor Sol— que si en això hi hagués algun problema..., i diu que no; el Sol diu que no.

Llavors, un moment, el senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: No vull allargar-ho més, però evidentment les paraules del senyor Riera són certes; podia quedar enllestit en el sentit de dir això: la promoció, diguem, internacional de l'obra musical catalana o de la música catalana, i punt, sense més complicacions. Em penso que en tot cas hem de fer un vot de confiança a qui sigui el redactor final, adequat-se, òbviament, al que haurem votat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Marçal Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: No anava en aquest sentit. Jo el que demanaria és una mica de cura per part de qui ha de redactar aquest títol final, que alguna vegada s'han redactat uns títols que Déu n'hi do!

El Sr. PRESIDENT: A veure, perdonin-me. Doncs, jo el que proposaria seria que el presentador de la Proposició no de Llei, que ha admès aquest nou text, ens faci la proposta —i la pot fer en el curs de tota aquesta sessió— d'un títol.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Doncs, estrictament: «sobre la Promoció Internacional de la Música Catalana». Punt.

El Sr. PRESIDENT: A veure...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ja sé que és massa genèric, però és..., tinc la sensació que si ho intentem perfilar una miqueta més, hi ha moltes possibilitats que ho desgavellem. Aleshores, no sé, si hi ha alguna proposta més afortunada, endavant. Però ja sabem que no hi ha res més llarg que posar títols a les coses.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sobrequès?

El Sr. SOBREQUÈS: No, jo crec que la proposta del senyor Carod és incompleta en el sentit que no recull, diríem, aquest aspecte de creació d'un fons científic, d'un fons de recerca que presenta l'esmena de Convergència i Unió. Per tant, jo proposaria el títol que vostè assenyala, més un afegit que recollís l'esperit de l'esmena perquè quedés més ric, no? Perquè aquí no estem promovent únicament la projecció internacional de la

música catalana, sinó també creant un fons de partitures, diríem, per ser estudiat, etcètera. Per tant, en aquest sentit trobo que el títol és incomplet i potser, encara ni que fos més llarg, caldria trobar-ne un que recollís el dos aspectes del que serà finalment aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Donaria per acabat aquest debat. Em penso que tenim els elements necessaris, ho estarem treballant i abans d'acabar la sessió els farem la proposta d'un títol, eh?

Aleshores, dit això, ja podem passar a la votació d'aquesta Proposició no de Llei tenint en compte que la correcció lingüística serà a posteriori i el títol també, doncs, serà a posteriori i que es considerarà provisionalment acceptat.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquest text, si us plau, que aixequin el braç.

(Remor de veus.)

Perdoni! S'entén el text transaccional que és una proposició no de llei. Si us plau... Un moment, hem de tornar a repetir la votació.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text transaccional d'aquesta nova proposició no de llei, aixequin el braç.

Els que s'abstinguin?

Els que votin en contra?

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents aquest text transaccional.

Passem ara al quart punt, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Actualització de la Normativa Relativa als Habitatges dels Mestres, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall juntament amb altres quatre diputats del Grup Socialista.

Per defensar el text d'aquesta Proposició no de Llei, el senyor Cadevall té la paraula.

Proposició no de Llei sobre l'Actualització de la Normativa Relativa als Habitatges dels Mestres

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Defensaré, doncs, aquesta Proposició no de Llei, però advertint que ja va ser defensada anteriorment per l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera. Tracta sobre actualitzar la normativa de prestació d'habitatges als mestres. Perquè penso que es tracta d'una normativa obsoleta; el seu origen és l'Estatut del Magisteri que data del 24 d'octubre de 1947 i diria que és una normativa passada de moda; tracta de proporcionar o bé habitatge als mestres, o bé una compensació econòmica, que segons aquest Estatut del Magisteri hauria de ser equivalent.

Però quina és la situació avui dia? La situació és que el nombre d'habitatges és absolutament insuficient per al nombre de mestres, de tal forma que en les noves escoles que s'han fet en les noves concentracions urbanes no s'ha construït, pràcticament, cap nou habitatge. Però hi ha altres qüestions a tenir en compte, que és que avui dia, per exemple, les àrees metropolitanes presenten un continu urbà i la necessitat de residència en la mateixa localitat pel funcionari, en aquest cas pel mestre, no té tant sentit i tinc entès que a Catalunya, a més a més, aquesta obligació de residència no regeix com sí que passa a altres comunitats autònomes.

Per tant, jo diria que aquestes normativa no compleix la seva funció, sobretot en les zones urbanes, i a més a més és una font de discriminació, perquè en haver-hi pocs habitatges i ser tan ridícula la compensació econòmica, és clar, queden privilegis absurds. I en segon lloc, fins i tot hi ha casos d'abusos que es podrien denunciar. Per exemple, hi ha casos de matrimonis de mestres, on marit i muller són mestres, i tenen dos habitatges, perquè moltes vegades són habitatges petits amb un estàndard poc adequat a les necessitats d'avui dia; o, per exemple, casos de mestres que ocupen teòricament aquest habitatge destinat als mestres a la localitat i no hi pernocten, sinó que tenen la residència de veritat fora del poble, i que fan servir aquest habitatge per anar a dinar i per anar a fer la migdiada, que és una activitat segurament molt sana, però que, evidentment, no era la finalitat amb què es va fer aquesta norma.

Però, a més a més, encara hi ha una cosa nova, que és ... —bé, antiga, però una novetat respecte a l'Estatut del Magisteri—, que és la Llei de Bases del 3 de desembre del 1953, que va alliberar els ajuntaments de l'obligació de proporcionar habitatges als mestres o de proporcionar-los la compensació econòmica substitutòria, de tal manera que aquesta obligació, actualment i claríssimament, i sense que cap tribunal ho posi en dubte, recau en l'administració educativa, que en aquest cas és, a Catalunya, el Departament d'Ensenyament, i no em consta que el Departament d'Ensenyament hagi fet cap política intensiva de construir habitatges per als mestres; per tant, suposo que el seu criteri és que no importa pas..., en el fons és reconèixer que es tracta d'una cosa passada de moda.

Llavors, anem al punt bàsic, que és: si la situació és aquesta, què hi tenen a veure els ajuntaments, en aquest tema? Bé, el que hi tenen a veure els ajuntaments és que són els propietaris dels edificis dels habitatges, i que aquests edificis estan afectats al servei educatiu i, concretament, d'habitatges. Llavors, la qüestió és: qui pot desafectar aquests edificis? En això sembla que totes les sentències dels tribunals hi estan d'acord: qui pot desafectar és l'autoritat educativa; a Catalunya, el Departament d'Ensenyament. Però què passa? Per descomptat, això és un fet objectiu, no hi ha una normativa per a la desafectació dels habitatges, i, en segon lloc, jo diria que tampoc hi ha una política clara i coherent. I en podria donar tres exemples: per exemple, hi ha ajuntaments que cobren lloguers als mestres pels habitatges, i, si ho volen fer, els tribunals els han donat la raó, i els han donat la raó perquè, com que no és obligació de l'Ajuntament prestar l'habitatge, sinó, en aquest cas, del Departament d'Ensenyament, els tribunals fins i tot consideren que l'ajuntament que vulgui cobrar lloguer el que fa és fer una bona administració dels béns municipals. Un segon exemple: hi ha ajuntaments que han actuat amb una política —i són els més llestos, per a mi— de fets consumats; és a dir, no han demanat cap permís a ningú, han deixat d'assignar els habitatges als mestres, s'han quedat amb els habitatges desocupats i, si han tingut la sort que ningú ha fet cap recurs, estan, de fet, i sense permís de ningú, destinant aquests edificis a altres usos. Algunes vegades, usos educatius; altres vegades, usos no educatius. I donaria un tercer exemple, que jo penso que és..., anava a dir que és agradable, però diria «frapant», que és el cas de Sant Just, on —i això demostraria aquesta falta de política coherent— el Departament d'Ensenyament es va negar a la petició de l'Ajuntament de destinar uns habitatges desocupats a usos educatius que llavors

eren molt necessaris, com ampliació d'una escola per poder-hi fer una aula de biblioteca que no tenien, etcètera. I no tota la responsabilitat és de la Generalitat, en aquest cas; hi va haver —és el que parlava abans— un recurs de mestres interessats. Suplint l'Ajuntament, el Departament d'Ensenyament va assignar els habitatges als mestres.

Aquesta és l'exposició dels motius. Anem ara, concretament, als punts. Hi podria haver hagut —i ho estava dubtant— un punt zero, a la Proposició, que és que cal reformar, en general, la legislació sobre aquest tema, però com que part de les competències en el que fos remuneració bàsica dels funcionaris podria ser estatal, demanar al Consell Executiu que faci gestions..., he preferit no complicar les coses, deixar el més senzill i que pugui ser més fàcilment acceptat per tothom, i, per tant, aquest tema, que penso que és urgent, potser pertoca més a altres instàncies; aquí, no hi entra.

Llavors, el punt 1 de la Proposició es tracta del següent: es demana que es puguin signar convenis amb els ajuntaments que vulguin seguir prestant aquest servei per una raó senzilla. No saltres pensem que, a moltes zones, sobretot les zones rurals —no pretén ser exclusiu, però pretén ser un exemple clar—, és molt convenient la persistència dels habitatges dels mestres. En primer lloc perquè trobem que sí que hi ha un nombre d'habitatges suficient per als mestres que hi han d'anar; per tant, aquest privilegi absurd que denunciava abans no existeix. Segon, en aquestes zones hi ha, de vegades, més dificultat de trasllats si no troben un habitatge adequat i han de viure en un altre municipi, hi ha més dificultats de trasllats per als mestres que en el que dèiem zones metropolitanes, que hi ha un *continuum* urbà, i, de vegades, millors vies de comunicació, encara que poden estar congestionades. I tercer, jo penso que un factor també important en aquestes zones rurals és que cal estimular positivament la permanència i l'estabilitat de mestres amb destinació definitiva, i bé, doncs, en aquest cas, si tenen una facilitat més em sembla, realment, molt ben merescuda, no només per als mestres sinó per al bon servei educatiu del país.

Per tant, si l'ajuntament vol mantenir els habitatges, em sembla lògic que ho pugui fer, que els ajuntaments poguessin fer polítiques diferenciades. Però, en aquest cas, jo penso que seria bo que fessin un conveni perquè, com que col·laboren amb una activitat que no és de la seva responsabilitat, que és competència del Departament d'Ensenyament, es pogués establir clarament en quins termes col·laboren; per exemple, un es fa càrrec de..., del que sigui, ara no em vull posar a dir el contingut d'aquests convenis, sinó que es podria regular per conveni la participació de les dues institucions. I posaré un exemple molt senzill per demostrar-ho: és d'un municipi que, aquest any, m'han informat que el primer informe que deia que amenaçaven pràcticament ruïna els habitatges, i que les reparacions necessàries, en el primer informe, pujaven entre 30 i 40 milions de pessetes, i que els Serveis Territorials d'Ensenyament no semblaven disposats a assumir aquesta despesa. Llavors, la pregunta és: realment, si això no és competència de l'Ajuntament, de fer aquestes obres majors, no una reparació ordinària..., potser es podrà dir que no ha tingut prou diligència en la conservació, però jo recordaria que el Conseller Molins va declarar, em sembla, en el diari, que els habitatges no són eterns, i això, dit per un Conseller que està relacionat amb indústries que han venut ciment aluminós, podria semblar de mal gust, però em sem-

bla que dir aquí que els habitatges no són eterns no té cap contingut especial, sinó que es poden donar casos en què han quedat obsolets i és absolutament necessari fer una reparació d'obres majors. Llavors, igual que en les escoles, de les obres RAM, que podrien ser canviar una instal·lació elèctrica, la calefacció, o coses d'aquest tipus, se'n fa càrrec el Departament d'Ensenyament, hauria de quedar clar, amb aquests habitatges, doncs, quin procediment hi ha.

Bé, aquest és el primer punt, per tant, que és molt senzill, de dir que els ajuntaments que vulguin mantenir habitatges, que els mantinguin, em sembla molt bé, però seria just que poguessin fer un conveni; ni tan sols que fos obligatori per a tots els ajuntaments fer-lo, sinó que el poguessin fer.

El punt segon. El punt segon, em sembla que, en aquest, encara molt més fàcilment hi haurà acord, perquè es demana que es faci una normativa de desafectació per evitar les arbitrietats que deia abans; i el text l'he copiat exactament de la proposta que va fer el senyor Montalat, el dia 17 de maig de 1990 —ho he dit abans—, de la proposició no de llei que va presentar el senyor Ignasi Riera, i que en aquell moment... Diu exactament: «Elaborar una normativa específica que estableixi el procediment per a la desafectació dels habitatges dels mestres.» En aquell moment sembla que hi havia acord unànime respecte al contingut; el que passa és que la Proposició no de Llei del senyor Ignasi Riera no va ser esmenada per cap grup, i llavors, per tant, hi havia la qüestió si això es podia admetre com una esmena tècnica o no; com que no hi va haver unanimitat, el senyor Ignasi Riera va preferir retirar la proposició no de llei i dir que la tornaria a presentar. Jo demano disculpes per presentar-la jo en lloc del senyor Ignasi Riera, que en tindria un cert dret de propietat, podríem dir, no? Me'n disculpo, i dic que ho faig perquè realment són molts els ajuntaments que s'han dirigit al nostre Grup parlamentari exposant aquest problema. I posaria també un altre exemple: m'han telefonat, fins i tot, de la Comunitat Autònoma de Canàries demanant si altres comunitats autònomes podien aprovar proposicions de llei similars, perquè ells es troben amb un problema encara més greu: que, a més a més de no tenir habitatges i a més a més de tenir una compensació econòmica ridícula, hi ha alguns mestres expedientats perquè no resideixen en el municipi d'origen —problema que, sortosament, a Catalunya no tenim.

Per acabar, ja —em sembla que m'he estès massa—, voldria fer un petit prec al grup de la majoria: que, si voten a favor i fan la normativa, que fessin una normativa flexible; la que, des del meu punt de vista, ha fet en el territori del Ministeri —sí a nivell d'Estat, però que clarament és un tema que no afecta Catalunya, perquè Catalunya té competències plenes en ensenyament—, han fet una normativa que, per a mi, no serveix, que diu: «Es podrà desafectar els habitatges quan hi hagi més habitatges que mestres.» Això és precisament el que passa a les zones rurals, però a les zones urbanes és on hi ha la injustícia, on hi ha el drama, i allà sempre hi ha menys habitatges que mestres. Per tant, jo diria que, si han de fer una normativa tan estricta com al territori del Ministeri, que potser és perquè allà tenen una situació demogràfica diferent —jo penso que, a més, aquí podem fer les coses més ben fetes: no tenim per què imitar ni seguir sempre el que han fet altres comunitats autònomes o el Ministeri—, llavors val més no fer-ho i val més anar fent la viu-viu, i que els municipis que són espavilats i han aconseguit una situació de

fets consumats, doncs, potser val més seguir així que no pas tenir una normativa dolenta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Ara, no havent-hi esmenes, poden dir la seva posició. L'Agrupació parlamentària del CDS no hi és; l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, tampoc; el Grup Popular, tampoc; el Grup Mixt..., Esquerra Catalana: el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, nosaltres, simplement per posicionar-nos davant d'aquesta Proposició no de Llei que ha estat minuciosament defensada pel senyor Martí Cadevall. Em sembla que no val la pena afegir absolutament res del problema: ha estat, ja dic, exhaustivament presentat; el que sembla que, cenyint-me just a la Proposició no de Llei, és una cosa absolutament de sentit comú: signar convenis allà on sigui convenient. Home, doncs, és clar, doncs això, em sembla que ningú s'hi pot negar, de signar convenis allà on sigui convenient. Doncs, evidentment, ho votarem favorablement, igual que elaborar una normativa. Si no n'hi ha i es presenten problemes, lògic és que es demani una normativa.

Per aquests dos fets, nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Per Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, jo em sento molt honorat que sigui el senyor Magí Cadevall qui hagi reprès aquesta iniciativa parlamentària que, com ell molt bé ha explicat, va quedar, diguéssim, congelada perquè el Diputat del Grup del CDS, senyor Joan Martín Toribio, va creure que no era convenient l'acceptació d'una esmena *in voce* en aquesta Comissió. I des d'aquell moment fins ara també a nosaltres ens ha passat que la quantitat de conflictes no resolts ha augmentat i, en algun cas, per exemple, perquè els ajuntaments van prendre la iniciativa de vendre els pisos als mestres, alguns es van acollir a aquesta possibilitat, d'altres la van impugnar, d'altres no el van comprar. I en aquests moments el nombre de conflictes no resolts al damunt de les taules de les diferents administracions locals i autonòmiques són notables, i per tant aquesta Proposició no de Llei hauria de servir, en primer lloc, per acabar de regular una qüestió en la qual el Decret 605/1987 no atribueix a les Comunitats Autònomes competències, i és un tema molt important, però, segona qüestió també, crec que l'oportunitat del debat d'aquesta Proposició no de Llei és que pot servir per estimular o per agilitar totes les qüestions en tràmit conflictiu que hi ha en aquests moments sobre aquest tema.

És una qüestió no menor, perquè evidentment en aquests moments la possibilitat de tenir un bloc o un conjunt de pisos pot portar a moltes temptacions de venda i de negociació d'aquests conjunts de pisos, com està passant en aquests moments, i per tant és urgent que tot això s'aclareixi, perquè tot el que sigui evitar arbitrietats és bona feina de Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Per Convergència i Unió, el senyor Montalat.

El Sr. MONTALAT: Gràcies, senyor President. Bé, en el preàmbul de la Proposició no de Llei presentada pel Grup So-

cialista es fa menció detallada de les lleis i decrets que regulen la normativa relativa als habitatges dels mestres. Òbviament, són bastant antigues i segurament seria bo actualitzar-les, però ara com ara encara són aplicables a Catalunya en defecte de normativa pròpia.

Per tant, abans d'entrar en el fons de la qüestió que avui ens ocupa, és convenient, per a millor coneixement de les senyores i els senyors diputats, clarificar alguns conceptes que, si bé aparentment es presten a confusió, en realitat són molt precisos i bastant taxatius.

Cal tenir en compte que la normativa relativa als habitatges dels mestres estableix clarament els drets dels mestres a gaudir dels habitatges ja construïts per a tal finalitat. La normativa estableix igualment l'obligació dels municipis de conservar en bones condicions aquests habitatges, per tal que els mestres puguin residir-hi.

Els jutges han ratificat reiteradament el dret dels mestres a residir en aquests habitatges i la prohibició explícita als municipis de canviar la finalitat d'aquests habitatges. He tingut fins i tot ocasió de llegir algunes d'aquestes sentències i puc afirmar que totes coincideixen en el seu veredict.

El meu Grup, Convergència i Unió, per tant, considera que els problemes que s'han produït fins ara són donats per la violació de la normativa vigent per part d'alguns municipis en tres sentits: primer, municipis que han destinat els habitatges a altres fins diferents a l'establert per la normativa; segon, municipis que s'han oposat que els mestres resideixin en aquests habitatges, i, tercer punt, incompliment d'alguns municipis de la seva obligació de manteniment i conservació d'aquests habitatges.

Davant d'això que he explicat, el meu Grup, Convergència i Unió, considera que no hi ha necessitat de signar convenis amb els ajuntaments, ja que el que s'ha de fer essencialment és respectar el dret dels mestres a residir en bones condicions en els habitatges ja construïts amb tal finalitat. En canvi, estem completament d'acord en el segon punt de la Proposició no de Llei, el d'elaborar una normativa específica que estableixi el procediment per a la desafectació dels habitatges dels mestres, ja que una normativa pròpia pot clarificar la situació d'aquests habitatges en el seu procés de desafectació.

Per tots aquests motius demanaria, senyor President, votació separada dels punts de la Proposició no de Llei, ja que estem disposats a votar favorablement el segon punt i, en canvi, votaríem en contra del primer punt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Montalat. Aleshores, procedirem a la votació i farem votació separada dels dos punts, el punt primer i el punt segon.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el primer punt?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest primer punt ha estat rebutjat per 12 vots en contra, 5 a favor i cap abstenció.

Passem a la votació del segon punt.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquest segon punt?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest segon punt ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moltes gràcies.

Passem ara al punt: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Celebració d'un Acte Acadèmic la Diada de Sant Jordi, presentada pel Grup Mixt.

(Pausa llarga.)

(L'I. Sr. Vice-president substitueix l'I. Sr. President en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT: El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Celebració d'un Acte Acadèmic la Diada de Sant Jordi, presentada pel Grup Mixt. Per defensar aquesta Proposició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

Proposició no de Llei sobre la Celebració d'un Acte Acadèmic la Diada de Sant Jordi

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquesta Proposició no de Llei és conseqüència de la retirada d'una Proposició de Llei que nosaltres vam fer en el seu dia al Ple del Parlament, amb la qual volíem establir o proposàvem establir per llei una diada de la llengua catalana que se celebrés el dia de Sant Jordi.

Nosaltres vam retirar en el seu moment, en el moment de la presentació d'aquesta Proposició de Llei, la vam retirar perquè se'ns va dir, per part del Grup de la majoria, que allò, d'aquella manera que estava posat, no seria acceptat per la majoria i, per tant, agraït, doncs, aquesta previsió, aquesta anticipació que se'ns va fer, nosaltres vam retirar allò, perquè crèiem que no era adequat que el Parlament de Catalunya pogués votar en contra, pogués no acceptar en el seu Ple el fet d'organitzar una diada de la llengua catalana un dia l'any.

Llavors també, a suggeriment del Grup de la majoria —ho hem de dir amb totes les paraules—, doncs, hem presentat aquesta Proposició no de Llei redactada de la forma que la presentem. Nosaltres hauríem preferit sempre que, en lloc d'aquesta Proposició no de Llei que limita la celebració el dia de Sant Jordi d'un acte lingüístic català, això fos una sensibilització que es pogués fer a través de tot el territori de Catalunya. Ens hauria agradat més que la celebració hagués pogut ser una celebració com tantes altres, com la del dia de la Mare, el dia de la Dona, etcètera, per sensibilitzar arreu de Catalunya del fet aquest, que el català és una llengua que, doncs, s'ha d'anar recuperant; que actualment tots sabem que la llengua catalana, per part de molt bona part de l'opinió pública —entre els quals em compto— creu que l'ús públic del català encara està en regressió; i per sensibilitzar la gent, organitzar actes una vegada l'any arreu de Catalunya on es pogués donar un cert èmfasi a l'ús de la nostra llengua.

Ja que això no va ser possible i que vam voler ser pragmàtics —del perdut salva el que puguem—, doncs, hem presentat aquesta Proposició no de Llei, en la qual es diu que amb motiu de la diada de Sant Jordi des del Govern de la Generalitat de Catalunya es convoqui cada any un acte acadèmic amb la presència de personalitats del món cultural de tot l'àmbit lingüístic català, el significat del qual sigui constatar i impulsar la unitat lingüística catalana.

Bé, ens sembla que això no és suficient per donar una sensibilització pública de l'ús del català, que és el que cal actualment, perquè de lleis i disposicions en defensa de la nostra llengua ja n'hi ha a bastament; si ens servíssim de totes les que tenim, doncs la normalització podria ser, malgrat el que es diu moltes vegades, podria ser molt més important que la que s'ha aconseguit. El que cal és una sensibilització de l'opinió pública en l'ús diari i quotidià, en tot moment, de la llengua catalana; això es pot fer i no es fa, i una de les maneres de fer-ho fóra impulsant aquesta diada.

Ja que això ha quedat reduït a aquest aspecte, doncs bé, admetem aquest suggeriment de Proposició no de Llei, la presentem aquí a la Comissió; ens hauria agradat més que una Proposició de Llei, tal com vam demanar al Ple del Parlament hagués estat debatuda en el Ple. La Mesa del Parlament no ho ha cregut així i la debatim en el si de la Comissió. Bé, és una via menor, però ens sembla que val més una via menor que cap via.

És per això que els demano a vostès que votin favorablement aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Hi ha una esmena, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jaume Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor President. Una esmena que es transformarà, per allò que m'agrada a mi sempre de forçar el Reglament al màxim, en quatre. Per tant, no anuncio la defensa d'una esmena, sinó de quatre.

Primer anem per aquella que ha estat presentada en forma. Nosaltres diem que, per enriquir precisament i potenciar aquest acte, caldria que es parlés no d'un acte «acadèmic» —perquè un acte acadèmic sempre té una tipologia més limitativa—, sinó d'un acte «commemoratiu», la qual cosa permetria, doncs, celebrar actes que no fossin estrictament acadèmics: pot ser, doncs, un concert, pot ser un aplec, pot ser un tipus d'acte d'afirmació d'aquesta unitat de la llengua catalana que tingui fins i tot més força que un acte estrictament acadèmic.

Per tant, la primera esmena és canviar la paraula «acadèmic» per «commemoratiu», «que es convoqui cada any un acte commemoratiu».

La segona esmena que presento fa referència a la paraula «presència». Jo diria: «cada any un acte acadèmic amb la participació» —canviar «presència» per «participació»— «de personalitats del món cultural». Aquests participen, la presència l'hem de voler no únicament de les personalitats, sinó dels ciutadans, etcètera. Per tant, canvi de «presència» per «participació» de personalitats del món cultural.

I aleshores també —aquesta és menys important— la supressió de la paraula «tot l'àmbit lingüístic català», atès que aquest «tot» fa referència a la participació —o a la presència en el cas anterior— i això obligaria que hi hagués participació o presència en l'acte imperativament de personalitats de cada un dels diversos àmbits dels Països Catalans.

I, darrerament, proposo, i em penso que també és coherent amb el sentit general, al final, quan diu: «el significat del qual sigui el de constatar i impulsar la unitat de la llengua catalana», no «la unitat lingüística catalana», sinó «la unitat de la llengua catalana», i més quan a la ratlla anterior s'ha parlat ja de l'«àmbit lingüístic català»; és a dir, a més de reiteratiu, crec que té molta més força parlar de la «unitat de la llengua catalana».

Aquestes són les quatre esmenes que jo proposo i que, en fi, si el proponent ha pogut, doncs, anotar, ja queden dites i que, si no, li puc passar per escrit, perquè ho pugui estudiar amb més cura.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. Ara es poden posicionar els altres grups. No hi ha ningú de l'Agrupació del CDS; d'Esquerra Republicana de Catalunya, tampoc; del Grup Popular, tampoc. Per tant, correspon..., bé, si em permeten, i per cortesia —com s'ha fet sempre—, si el senyor Carod-Rovira, en nom de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, es vol posicionar sobre la Proposició no de Llei de la Celebració d'un Acte Acadèmic la Diada de Sant Jordi, pot fer-ho.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. En tot cas, demanant excuses per la meua absència momentània de la Comissió i agraint la seva cortesia. Simplement per dir que nosaltres hi votarem favorablement, sense més comentaris.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Té la paraula, doncs, en nom d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, tot indicant al senyor Jaume Sobrequès que avui té la sort que no hi hagi el Diputat senyor Martín Toribio, perquè li diria que totes aquestes esmenes *in voce* no funcionen, tal com comentàvem fa un moment parlant de la Proposició no de Llei sobre els habitatges de mestres. Per mi, molt bé; és a dir, si les accepta el proponent, nosaltres les votarem també favorablement, i no hi tindríem res en contra.

De tota manera, és un cas d'aquells que, com que jo he seguit una mica el que ha explicat el senyor Marçal Casanovas i el tràmit que ha fet d'una proposta parlamentària i en quina ha quedat reduït, justament en aquest cas sí que em permeto insistir en l'aspecte del títol, perquè em penso que del que es tractaria seria de deixar clar què vol commemorar el Parlament o què recomana el Parlament al Govern, a través d'aquesta Proposició no de Llei.

No crec que recomani la celebració d'un acte acadèmic o no la diada de Sant Jordi —perquè ja hi ha, al Pati dels Tarongers, la xocolata amb melindros amb moltes personalitats del món cultural; per tant, no caldria de fer-ne cap de nou—, sinó que em penso que justament Sant Jordi era una referència històrica —la Proposició es deia «amb motiu de la diada de Sant Jordi»— i que de veritat el que interessa és fer actes populars, en el sentit de tornar a plantejar la problemàtica de la unitat de la llengua catalana, jo diria en el sentit de tornar a recollir les conclusions del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana de l'any 86, en el qual se'ns recorda aquesta unitat que és objecte d'agressions múltiples. No oblidem, per exemple, que des que es va celebrar el Congrés Internacional de la Llengua fins avui hi ha un seguit d'editorials que fan llibres de text que estan fent tres edicions d'aquest llibre de text: l'edició en valencià, l'edició en mallorquí i l'edició en català, i així ho diuen, i així els venen; per què?, perquè vol dir que hi ha uns sectors que no accepten aquesta unitat de la llengua catalana, fins i tot davant d'intervencions dialectals no barcelonines, hi ha gent que diu: «Això és una altra llengua; no és en català».

És a dir, tot el que sigui aprofitar el ressò del que pugui suggerir el Parlament al Govern per parlar sobre la unitat de la llengua catalana i la necessitat de formar-nos tots nosaltres en el sentit d'aquesta unitat serà bo.

Per tant, nosaltres donarem, evidentment, suport a aquesta Proposició no de Llei tant si s'accepten com si no són acceptades les esmenes, les escrites i les *in voce*, que ha presentat el Grup Socialista. Però creiem que seria interessant que justament en el títol i en allò que arribarà segurament a l'opinió pública sobre aquesta Proposició, que es digués: «El Parlament de Catalunya aprova una proposició no de llei per al foment de la unitat o sobre la unitat» —el títol no sé quin ha de ser— «de la llengua catalana». Crec que el tema de si l'acte és o no és acadèmic i el dia que es fa aquest acte és la Diada de Sant Jordi són en aquest cas els elements secundaris en relació amb la idea, que crec haver interpretat, del proposant.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. Finalment es pot posicionar, en nom del Grup de Convergència i Unió, el senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES: Moltes gràcies, senyor President. Novament, senyor President, ens trobem amb una acció de consens; penso que això és bo. S'havia presentat una proposició de llei, tal com ha exposat el senyor Marçal Casanovas, i també ell ha parlat, doncs, de la nostra opinió que vam donar abans que aquesta fos presentada. Jo penso que havent-ho exposat ell així ens cal dir per què el Grup de la majoria no veia bé aquell tràmit. Nosaltres creiem que sense un contingut explícit la institució d'una diada de la llengua catalana, superposada a la Diada de Sant Jordi, a més a més a la Diada del Llibre, no afegia molt, molt, a la festa popular tradicional catalana.

L'esforç, en tot cas, va ser per poder-li donar una certa dimensió i nosaltres pensem que és la constatació i la impulsió de la unitat de la llengua catalana el que realment li dona un gran contingut i una certa novetat.

Jo penso que amb les esmenes del Grup Socialista —encara una de les esmenes la fa més popular— i amb les altres, doncs, es precisa més. De tota manera voldria dir en benefici de tots els grups parlamentaris representats en aquesta Comissió que el sentit del text que presenta Esquerra Catalana va gaudir, en principi, d'una prèvia acceptació de tots els grups i que nosaltres com a Grup de Convergència i Unió votarem aquest text amb les esmenes, sense les esmenes, amb el títol que porta o amb el títol que s'hi vulgui posar perquè nosaltres creiem que aquest també ha estat un text prou treballat i nosaltres, doncs, no hi tenim absolutament cap reserva.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Ara, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes el senyor Marçal Casanovas. Només per orientar el debat voldria dir que havent-hi esmenes presentades i sent algunes observacions de caràcter tècnic, jo penso que això el senyor Marçal Casanovas ho podria tenir en compte, que em sembla que sense forçar el Reglament pot pronunciar-se sobre el fons del tema amb tota llibertat.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. No crec que s'hagi de forçar el Reglament per res perquè hi ha una esmena a la qual s'hi poden fer transaccions i el que el senyor Sobrequés ha presentat és una esmena i ha insinuat unes transaccions. Jo les puc admetre o no, però, evidentment, des d'aquesta manera em sembla que el Reglament no pot pas dir altrament. Estem perfectament dintre de la forma reglamentària.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Exactament, això és el que volia dir, senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Quant al títol de la Proposició —primerament parlarem un moment d'això—, és evident que aquest títol no el vam posar nosaltres, el posen els serveis del Parlament i aquí, en aquest moment, és bastant desgraciat, aquest títol. Jo podria suggerir, per exemple: «Proposició no de Llei sobre una Diada d'Enaltiment o un Acte d'Enaltiment de la Llengua Catalana», i ja està. «Proposició no de Llei sobre Un Acte d'Enaltiment de la Llengua Catalana». Jo això ho proposo al servei del Parlament; són ells, que titulen. D'altra banda, no és això el que es vota; per tant, no insistiré més sobre aquest procediment.

Pel que fa a l'esmena del Grup Socialista, no em fa res, absolutament, acceptar la supressió de..., la substitució de «acadèmic» per «commemoratiu»; sembla que la cosa pot ser una mica més àmplia i donar més ressò a l'acte. I quant als suggeriments de transacció, sí, en lloc de «presència», «participació». Jo ja m'hauria acontentat amb la presència, però si aquesta gent a més a més participen a l'acte és millor; considero que dona més sensibilitat a la llengua.

La supressió del «tot l'àmbit lingüístic català»... Evidentment, el «tot» és una obligació que ens hi donaria; estic d'acord. I en canvi si es diu «el món cultural de l'àmbit lingüístic català», això no exclou ningú; per tant, ja també ho podem acceptar. I quant a impulsar la unitat lingüística catalana o la unitat de la llengua catalana, això creiem que és gairebé un simple matís d'estil. Per tant, proposaria jo, ara, de forma reglamentària, aquesta transacció a l'esmena del senyor Sobrequés. Si el senyor Sobrequés està d'acord a retirar la seva esmena en benefici d'aquesta transacció, doncs, l'assumiríem i posaríem a votació el text transaccionat d'aquesta manera.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Ha quedat clar per part de totes les senyores diputades i senyors diputats el text que anem a votar?

Demana la paraula el senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES: Sí, només per a una petita observació en relació amb el títol. Penso que com ha passat amb l'altra Llei podríem, el títol, deixar-lo a part sense votació fins que ho resolguem i resoldre'l aquí. I el meu suggeriment fóra que el títol realment important seria que hi constés això de la unitat de la llengua catalana, que seria un títol molt revolucionari i... (*Remor de veus.*)

El Sr. CASANOVAS: L'única cosa...

El Sr. VICE-PRESIDENT: Un moment, perdó, si us plau, un a un. Ha acabat el senyor Joan Colomines?

El Sr. COLOMINES: Sí, senyor... Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Demana la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Jo hi estic absolutament d'acord. Només... Evident, això: el títol no és transcendent o transcendental, si vol dir-ho així, perquè no es vota. Per tant, això és simplement un títol indicatiu. Però estic d'acord amb el suggeriment del senyor Colomines i també m'hi afegeixo.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Marçal Casanovas. Doncs, sotmetem a votació no el títol, sinó el text amb la transacció feta amb esmena i amb la transacció feta de la Proposició no de Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovada per la unanimitat dels presents.

Passem al sisè punt, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Normalització Lingüística a Correus, Telègrafs i Caixa Postal, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Per defensar-la, té la paraula el senyor Ignasi Riera.
(*L'I. Sr. President reprèn la direcció del debat.*)

**Proposició no de Llei sobre
la Normalització Lingüística a
Correus, Telègrafs i Caixa Postal**

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Com que el text de la Proposició no de Llei, l'Exposició de motius em penso que és ben concreta sobretot quan recorda les obligacions que aquest Parlament es va imposar l'any 1983 en el debat de la Llei de Normalització Lingüística sobre el procés normalitzador des del punt de vista lingüístic dels serveis perifèrics de l'Estat a Catalunya, passaré ja directament a explicar els punts d'aquesta Proposició no de Llei.

El sentit d'aquests punts és que si el català és la llengua pròpia de Catalunya això s'ha de notar i si hi ha un sector important de la vida pública catalana, en què el català no aparegui d'una manera normal i que quan el català es doni sembli que sigui una concessió d'altres, però que no sigui un dret absolut d'un país que té una llengua pròpia que és el català, justament això em sembla que no ajuda gens o que és molt poc pedagògic des d'un punt de vista lingüístic per qui sap que té dret a usar el català i usar el castellà, com per qui sap que té l'obligació de conèixer el català i de conèixer el castellà, però que en canvi es troba amb un país que té una llengua pròpia que és menystinguda en molts organismes de caràcter més o menys oficial.

En el marc del Congrés de Cultura Catalana, que va començar abans de la mort del general Franco i que va continuar després en el període de la transició l'Honorable senyor Max Cahner, que ja era aleshores una personalitat honorable encara que no en tenia el títol, encapçalava una comissió que vam titular entre tots nosaltres com la del Català al Carrer. Recordo que amb ell vam fer moltes, moltíssimes reunions, per dir: «És que fins que no quedi visualitzat el català al carrer i el català en els serveis oficials resulta que serà molt difícil entendre que el català és la llengua oficial de Catalunya». I, per tant, molts dels punts que després va recollir la Llei de Normalització Lingüística de foment de la retolació en català, per exemple, crec que ja estaven assenyalats en aquella campanya.

Més tard va haver-hi un grup, sobre el qual per cert aquesta diada del Llibre apareixerà una monografia, que va ser la Crida, que va insistir en el tema de l'Administració perifèrica de l'Estat i la seva expressió generalment no en català; es parlava de RENFE, d'Ibèria, dels serveis de correus, etcètera. Nosaltres, diguéssim, creiem que el sistema d'actuar nostre és fent justament proposicions no de llei, no donant suport als actes que feia la Crida, però també voldria recordar que aquells actes de la Crida van servir per recordar que hi havia encara molts temes pendents de normalització al país. I un d'aquests temes, un d'aquests sectors, és el sector de correus amb tot el que suposa: Correus, Telègrafs, Caixa Postal —tot i que en aquests moments administrativament la Caixa Postal no ha quedat sota el mateix ministeri en què hi ha Correus i Telègrafs.

Els punts, per tant, d'aquesta Proposició no de Llei ens han estat suggerits justament per la gent que està treballant en aquest tema a l'interior de Correus i creiem que seria una avenç important, un avenç important per al reconeixement del català com a llengua cooficial i pròpia a Catalunya.

Volia dir que el nostre Grup parlamentari, aquesta Proposició no de Llei, és a dir, una iniciativa parlamentària similar, l'ha presentat també al Congrés dels Diputats a Madrid, perquè creiem que en aquests temes és important usar un llenguatge idèntic a tot arreu i que les proposicions que es fan aquí es facin allà també, en el sentit que les obligacions, en aquest cas, són obligacions compartides i l'aplicació de l'article 3.3 de la Constitució, que parla del respecte i del foment de les llengües no castellanes de l'Estat espanyol, és un article vigent i no podem deixar que el seu incompliment passi sense que els diputats catalans a Madrid insisteixin en la importància d'aquest punt. Catalans i no catalans, evidentment.

Per tant, la Proposició no de Llei diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a establir contactes amb el Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, que comportin la signatura d'un conveni sobre la normalització lingüística dels serveis postals a través del qual ambdues administracions es comprometin a endegar un procés de normalització lingüística a Correus, Telègrafs i Caixa Postal que inclogui:

»1) Catalanització dels rètols tant interiors com exteriors.

»2) Catalanització de tots els impresos, tant els que estan a disposició del públic com els d'ús intern.» S'entén naturalment que aquests impresos estiguin formulats en català i en castellà; i tot i malgrat els dubtes del President d'aquesta Comissió, de qui llegeixo devotament els escrits sobre els textos bilingües i la seva eficàcia, creiem que en aquest cas concret es tracta justament de fer aquesta proposta.

«3) Catalanització de totes les agendes, els segells i tamps; elaboració d'un diccionari que resolgui els problemes terminològics de la llengua catalana en l'àmbit postal; cursos de català per a tots els funcionaris i personal laboral dins l'horari feiner; ús de la llengua catalana pel que fa a la publicitat i difusió tant a Correus, Telègrafs, com a Caixa Postal; compliment de l'article 19.1 de la Llei de Mesures de Reforma de la Funció Pública» —aquí he de dir que una esmena del Grup de la majoria concreta exactament de quina llei es tracta; ja dic des d'ara que aquesta esmena l'acceptarem—, «i creació d'un servei de normalització lingüística dins l'estructura de la Direcció General de Correus i Telègrafs, que posi en pràctica els punts anteriors i elabori una política lingüística per a l'esmentat organisme.»

Repeteix, em sembla que no és una qüestió menor i que ja des d'ara explico que el nostre grup parlamentari pensa continuar amb els diferents capítols d'allò que és l'Administració Perifèrica de l'Estat fent proposicions no de llei de tipus semblant i —repetim— fent aquestes proposicions no de llei tant al Parlament de Catalunya com al Parlament de l'Estat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Aquí hi ha una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per defensar-la, el senyor Max Cahner, l'Honorable senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Bé, nosaltres ens felicitem per la iniciativa que va portar Iniciativa per Catalunya, perquè estem absolutament d'acord amb l'esperit d'aquesta Proposició no de Llei i no

solament això sinó que, d'altra banda, respon també a un sentiment que la mateixa Administració de la Generalitat comparteix i que, a més a més, en definitiva, aquesta voluntat d'arribar a aquesta normalització en aspectes tan importants des del punt de vista d'ús públic com és Correus, ha portat ja la mateixa Direcció General de Política Lingüística a fer gestions prop de les diverses etapes que han sofert aquests serveis a Catalunya per mirar d'arribar a aquest ideal, necessari al mateix temps, de normalització en aquests serveis.

Sabem, i també ho sap el senyor Riera i, en principi, totes les persones que han seguit de prop la política de normalització de la Generalitat, que hi ha converses molt avançades, projectes d'acords, punts en els quals ja s'ha arribat a acords, alguns ja de fa temps però, en definitiva, ja està molt bé que nosaltres puguem fixar en una proposició no de llei exactament els objectius que, d'altra banda, coincideixen plenament amb els de l'Administració de la Generalitat i en bona part també, doncs, la bona disposició dels serveis de Correus a Catalunya, per arribar a aquests acords.

Posat que el senyor Riera, en nom d'Iniciativa per Catalunya, ens proposa..., és un text que ja coincideix plenament amb el que s'està fent i que, d'altra banda, molt avançat ja el procés per arribar a la signatura d'acords, hem proposat l'esmena en la qual és tant, doncs, donar tot el suport necessari a la Proposició no de Llei però també a les actuacions que ja s'estan fent i que siguin assumides també en aquesta votació que ara hem de fer..., és per això que proposàvem la modificació, gairebé és de temps verbal més que no pas de contingut.

I en el punt 7, simplement, en l'enunciat de la Proposició d'Iniciativa per Catalunya, en esmentar-hi «Llei de Mesures de Reforma de la Funció Pública», queda poc clar a quina de les dues lleis es refereix, si a la del Parlament de Catalunya o a la de l'Estat; és per això que hem cregut millor fixar l'any i el número per, d'aquesta manera, treure de dubtes d'interpretació a què es refereix. Si això és acceptat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres estaríem contentíssims de poder votar amb ells i amb tota la Cambra, si és possible, aquesta Proposició no de Llei.

És per això que sotmetem al Grup d'Iniciativa per Catalunya l'acceptació d'aquesta Proposició no de Llei.

D'altra banda, voldria comunicar, simplement, el meu agraïment als elogis que m'ha fet el senyor Riera, però voldria dir que en aquesta Cambra —a la Cambra en general—, però en aquesta Comissió hi ha moltes persones que tenen tants drets com jo mateix d'utilitzar qualificatius respecte, doncs, a actituds que tots hem compartit i entre tots hem fet possible d'arribar on som.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Max Cahner. Aleshores, ara poden dir la seva posició; el CDS no hi és...

El Sr. RIERA I GASSIOT: President, hi ha una esmena, hi ha una esmena...

El Sr. PRESIDENT: Mani?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Hi ha una esmena del Grup d'Esquerra Catalana, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ai, sí, perdoni; el Grup Mixt, Esquerra Catalana: el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Gràcies, senyor President. Bé, nosaltres tenim tres esmenes, que —no cal dir-ho— si es llegeixen les

esmenes ja es pot veure que nosaltres acceptem plenament l'esperit i la síntesi de la Proposició no de Llei. Són simples esmenes de retoc, que creiem de concreció, més ben dit: la primera, com que el senyor Ignasi Riera ha dit que acceptaria l'esmena de Convergència i Unió, que és, precisament, al Preàmbul allà on hi fa tota l'esmena, creiem que amb aquesta esmena de Convergència i Unió si es fa el fet que ha dit el senyor Riera que l'acceptarà, doncs, ja queda matisat el que nosaltres volíem matissar, que no es podia ordenar al Govern de la Generalitat que establís contactes que comportessin obligatòriament la signatura d'un conveni, sinó amb la finalitat d'arribar a la signatura d'un conveni, perquè l'altra part pot o no voler firmar el conveni, per tant, nosaltres aquesta primera esmena la retirariem en benefici de l'esmena de Convergència i Unió.

Pel que fa a la segona esmena, és molt puntual. És clar, nosaltres ens dirigim aquí a un ministeri que és de tot l'Estat espanyol i, per tant, dir la catalanització dels rètols tant interiors com exteriors, evidentment, s'ha de concretar que ha de ser a les seves oficines de Catalunya, perquè, si no, es podria interpretar que és arreu de l'Estat espanyol. Nosaltres..., a mi ja m'agradaria que pogués ser això, però nosaltres no tenim cap potestat per poder-ho fer. Per tant, doncs, concretar que es tracta de les oficines de Catalunya.

I pel fet que aquesta té un xic més d'entitat, que és l'esmena al punt vuitè, que diu que s'haurien d'establir cursos de català per a tots els funcionaris i personal... Perdó, que s'hauria de fer la creació d'uns serveis de normalització lingüística dins de l'estructura de Direcció General de Correus i Telègrafs, que posi en pràctica els punts anteriors —amb això estem perfectament d'acord—, però que no solament posi en pràctica perquè moltes vegades es posa en pràctica una cosa i després no es fa el seguiment i amb aquestes coses de caràcter estatal veiem que hi ha molta tendència a passar a l'oblit aquestes coses. I, per tant, que no solament ho posi en pràctica, sinó que en faci un seguiment de la seva aplicació. Són les propostes que nosaltres voldríem fer, de modificació d'aquest text. Si se'ns admeten, evidentment, votarem favorablement el text.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Ara sí, ara l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, en primer lloc per felicitar el Grup d'Iniciativa per Catalunya per aquesta proposta que ens fa. Des de fa temps ja aquest Grup ha treballat en aquest àmbit de la normalització lingüística, ha tingut la debilitat postal de la normalització lingüística; potser la nostra Agrupació aquesta debilitat normalitzadora l'ha fet anar per altres àmbits com serien l'àmbit del transport, és a dir, la RENFE, Ibèria i autopistes. És evident que es tracta d'una proposició que, en cas de poder prosperar no només parlamentàriament, sinó pràcticament, pot tenir un impacte ciutadà realment notable i nosaltres ens en felicitem si, com esperem, arriba a obtenir l'acord de les distintes forces d'aquesta Cambra.

Això dit, entenem que les esmenes que es proposen, doncs, fan de bon acceptar. Això és el que en principi pensàvem dir fins que ens ha sorprès la lectura que feia de l'esmena número 2 l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, de les que ell acaba de presentar. (*Remor de veus.*) Si el significat d'aquesta esmena

és el que ha dit, justament, el senyor Marçal Casanovas, nosaltres òbviament no podríem pas compartir-lo en el sentit que entenem que no som pas nosaltres qui hem de limitar l'acció normalitzadora —i menys encara d'una entitat estatal—, sinó que si amb això podem ajudar que al País Valencià o a les Illes aquest procés normalitzador es dugui endavant, em sembla perfecte. I si, a més a més d'això, amb un atac d'europeisme i plurilingüisme resulta que fins i tot es normalitza la resta de l'Estat a qui no correspon, doncs, com a precedent històric, ni que només fos, no estaria malament.

En síntesi, doncs, nosaltres votarem favorablement la proposta que ens fa Iniciativa, i —insisteixo— si el significat és el que ha dit el senyor Marçal Casanovas de la seva esmena número 2, cas que sigui acceptada pel proponent, ens hi hauríem d'abstenir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Senyor Casanovas? (*Pausa.*) A veure...

El Sr. CASANOVAS: En fi, potser per concretar una mica la nostra esmena en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: No, no, escolti, en tot cas ho farem després, si li sembla, no?

El Sr. CASANOVAS: Ah, doncs, molt bé...

El Sr. PRESIDENT: Quan tots s'hagin...

El Sr. CASANOVAS: Però abans que ho accepti el senyor Riera, perquè jo voldria explicar per què hem fet aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Digui-li al senyor Riera que no l'accepti fins que no n'haguem parlat, si vol. (*Pausa.*)

Bé, escolti, a veure, digui... Si és per aclarir...

El Sr. CASANOVAS: Simplement dir que si nosaltres no posem que és en les seves oficines «de Catalunya», llavors aquí es pot al·legar un aspecte d'inconstitucionalitat que aquest Parlament legisla o obliga a legislar sobre coses en les quals no ho podem fer i això malmenés el conveni.

Ara, si això ha de portar tants inconvenients, per part meua, evidentment —ja ho he dit a la meua intervenció—, tant de bo poguéssim fer-ho a tot Espanya que els textos fossin en totes les llengües oficials que hi ha en el país. Però a nosaltres ens sembla que és en aquest sentit que s'ha de fer, que no hi pugui després haver una al·legació d'inconstitucionalitat en el text presentat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Casanovas. Ja està aclarida la cosa. En tot cas, ara, ja es pot manifestar... (*Pausa.*) Oh, és que ara s'havia de manifestar vostè, no? (*Pausa.*) Esquerra Catalana... (*Remor de veus.*) Hi tenia esmenes; això mateix.

El Grup Socialista: el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup, quant a la matèria que estem discutint, pensa que s'han de complir les condicions següents: primera, catalanització del servei, per descomptat; segona, opció de l'usuari en la utilització de les dues llengües oficials a Catalunya i obligació del funcionari de correspondre en la llengua utilitzada pel ciutadà —coneixement, per tant, per part del funcionari d'ambdues llengües—; tercera, tractant-se d'un servei com és el postal i telegràfic, eminentment comunicatiu, l'àmbit del qual desborda sovint fronteres polítiques i dominis lingüístics, garantir que l'ús d'una llengua determinada —segons la destinació del missatge— no constitueixi un obstacle de la intel·ligibilitat i la comunicació.

La primera condició es compleix perquè és justament l'objectiu de la Proposició no de Llei.

Respecte a la segona, enlloc de la Proposició es diu que l'ús escrit i parlat del català exclougui l'ús escrit i parlat de l'altra llengua oficial.

Tercera, quant a aquesta tercera, res no hi ha a la Proposició que impedeixi la utilització de qualsevol llengua altres que el català i el castellà. Per exemple, cursar un telegrama a Amsterdam en llengua neerlandesa.

Pel que fa a les esmenes presentades, les de Convergència i Unió i les del Grup Mixt, ho confiem a l'acreditat bon criteri de l'Il·lustre senyor ponent i el nostre Grup recolzarà la seva sàvia decisió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Lorda. I ara hauríem de passar al ponent..., Iniciativa per Catalunya, que ens digui la seva sàvia opinió.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, savi President. Bé, tal com he dit abans, en primer lloc i de cara a esvair tota mena de temors, és evident que una proposició no de llei feta en aquest Parlament té en compte el que diu la Constitució i el que diu l'Estatut sobre els drets lingüístics de tot ciutadà del país. I, evidentment, que si no fos així seria una proposició que ja no hauria estat ni tan sols tramitada. Per tant, ho dic per esbandir qualsevol mena de dubtes.

Aleshores, en primer lloc, em posiciono pel que fa a l'esmena del Grup de Convergència i Unió. L'acceptem perquè a més ens recorda una cosa que és certa. És a dir, ja poc després de l'aprovació de la Llei de Normalització Lingüística va començar a haver-hi contactes i en tot cas, aquests contactes han estat durant una temporada relativament llarga, per problemes que no sé, que ignoro, funcionant d'una manera molt tèbia, diguéssim, i molt poc intensa; darrerament aquests contactes s'han reaccelerat —cosa que és molt important— i crec que fins i tot que hi hagi hagut un seguit de sectors socials, que hagin demanat aquesta normalització de correus, han ajudat a continuar aquests contactes.

Per tant, com que això és evident i el text de l'esmena concreta aquesta evidència, és de justícia que l'acceptem, com també —ja ho he dit abans— la concreció de quina llei de la funció pública es tractava, que amb aquest punt queda ja així creada. Per tant, acceptació d'aquestes esmenes del Grup de la majoria.

Pel que fa a les esmenes presentades pel senyor Marçal Casanovas, del Grup Mixt, sector Esquerra Catalana. És evident que la primera esmena decau, si acceptem la de Convergència i Unió; per tant, no em pronuncio ja sobre ella; queda clar que no la podem acceptar.

En canvi, sí que explicaré per què voldríem acceptar aquesta esmena número 2. Recordin que és una esmena que diu «catalanització dels rètols tant interiors com exteriors en totes les seves oficines a Catalunya». No és una esmena d'exclusió que a totes les oficines d'arreu dels Països Catalans hi hagi, diguéssim, la presència del català. Però, en canvi, em sembla important, tenint en compte que legislem des del Parlament de Catalunya, que és on tenim competències, aquest advertiment en totes les seves oficines a Catalunya, per una raó important: en aquests moments la Direcció General de Correus a l'hora de redistribuir el territori de l'Estat en àmbits, diguéssim, d'in-

fluència de Correus ha segmentat Catalunya i una part de Catalunya en aquests moments depèn de l'oficina central de Saragossa.

És evident la insistència amb què es parla de totes les oficines de Catalunya. Nosaltres, evidentment, no ens podem ficar en les administracions internes de Correus, però que una oficina, per exemple, de Lleida pugui dependre de Saragossa, això no ha d'impedir l'acompliment dels acords sobre normalització lingüística en aquesta oficina.

Em sembla interessant, per tant, incloure o acceptar aquesta esmena que precisa i concreta que es tracta no solament d'unes quantes oficines simbòliques del Principat, sinó de totes les seves oficines. Em penso, per tant, que no té aquest sentit d'exclusió que volia llegir-hi o entendre-hi el senyor Carod-Rovira, que evidentment no hauríem compartit, i en canvi, que sí que té aquest sentit de precisió.

Finalment, també em sembla que l'esmena tercera, d'addició, quan es diu que en faci un seguiment de l'aplicació, sempre és important, en totes les accions polítiques, recalcar la necessitat d'avaluar-ne el resultat i de fer-ne el seguiment.

Per tant, senyor President, la proposta final seria l'acceptació, com a encapçalament, del text de l'esmena de Convergència i Unió, la rectificació del punt setè..., perdó, la rectificació del punt primer, en el sentit de fer-hi l'addició d'«en totes les seves oficines a Catalunya»; la transformació del punt setè, o senzillament amb l'addició de la proposta del Grup de Convergència i Unió, i afegir també «en faci un seguiment de la seva aplicació» al punt vuitè, d'acord amb l'esmena presentada pel senyor Marçal Casanovas.

Gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Carod-Rovira demana per parlar. Pausa llarga.*)

El Sr. PRESIDENT: A veure, abans de donar la paraula al senyor Carod-Rovira, que la demana, hi havia una..., hi havia la possibilitat d'incloure, com a esmena tècnica, les modificacions legislatives darreres, que han parlat, no? On va, això? (*L'I. Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.*) Sí?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Perdó; senzillament, és el punt número 7. La proposta d'Iniciativa per Catalunya deia: «compliment de l'article 19.1 de la Llei de Mesures de Reforma de la Funció Pública».

Com molt bé ha exposat el senyor Max Cahner, i l'esmena de Convergència i Unió, diu: «compliment de l'article 19.1 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, sobre Mesures per a la Reforma de la Funció Pública»; perquè concreta exactament a quina llei de mesures de reforma de la funció pública es refereix.

El Sr. PRESIDENT: Així considera que això ja és suficient...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Ah!, continuar contactes, sí. En el tema del contacte amb els ministeris, el Ministeri hi continua sent; sí, sí.

Suposo que, en aquest cas, senyor President, seria necessari, en tot cas, fer una esmena tècnica, en el sentit de dir: «els ministeris dels quals depengui l'Administració de correus»; perquè el que és evident —i ho he dit ja en la meua exposició—..., en aquests moments, per exemple, la Caixa Postal no depèn del Ministeri; és un dels sectors tal... En canvi, si posem «del ministeri del qual depengui l'Administració general de correus»,

crec que, d'aquesta manera, no invalidem la Llei per anacrònica.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; serà aquesta sessió una de les sessions en què s'han prodigat més les esmenes tècniques. (*Remor de veus. L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*)

Senyor...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, no és tècnica; pot ser molt bé una esmena transaccional a l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: No, no ho emboliqui, senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Sí, sí...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. No hauria demanat la paraula si no fos perquè variem el sentit del nostre vot en relació amb l'esmena a què fèiem referència abans, després de la concreció que ha fet el senyor Ignasi Riera de la dependència postal de la circumscripció de Lleida o de la província de Lleida, com correspon dir-ho, en relació amb Saragossa, i, per tant, entenem que, en aquest cas, justament, és positiva tal com l'ha plantejat inicialment el senyor Marçal Casanovas, i la votem favorablement, tot esperant que arribi el dia joïós de l'alliberament postal, també en aquest cas, de Saragossa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Bé, aleshores, podríem passar ja a la votació.

Cal entendre que, a l'esmena de Convergència i Unió, que aquí acaba en el punt 7, de fet hi ha el punt 8 inclòs, però que no està situat aquí, no? (*L'H. Sr. Cahner demana per parlar.*)

Senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: En la meua impressió sí que hi és el punt 8.

El Sr. PRESIDENT: Bé, perdoni; és que jo ho estava seguint amb el text original. Molt bé, moltes gràcies.

Llavors, podem passar a la votació en els termes que s'ha expressat el senyor Ignasi Riera, per no repetir-ho ni embolicar-ho. Molt bé.

Les senyores i senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest text ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Permetin-me, abans d'acabar, unes quantes qüestions.

La primera és la de les properes sessions. Penso que, m'agradaria que s'ho apuntessin, perquè... (*Veus de fons.*) Mana? Ah, sí...

Bé, la primera és la dels títols, la dels títols; seria la de... (*L'I. Sr. Sanclimens demana per parlar.*) A veure, digui, senyor...

El Sr. SANCLIMENS: Sí, senyor President, sobretot aquesta dels títols, la Proposició no de Llei debatuda en el punt 3 de l'ordre del dia, la proposta, encara que el títol sortiria una mica llarg, però no n'hem sabut trobar...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui...

El Sr. SANCLIMENS: Seria: «Proposició no de Llei sobre Creació d'un Fons de Partitures de Compositors Catalans Destinat a la Promoció Internacional de la Música Catalana».

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquí teníem un text que deia exactament això, però en lloc de dir «destinat» deia «i sobre la...», és a dir, això i allò. Però, en fi, si, en això, hi estem d'acord, doncs, això seria un bon text. Molt bé; aquest text... *(Remor de veus.)* Aleshores, el segon títol seria: «Proposició no de Llei so-

bre la Convocatòria, cada Any, d'un Acte que constati la Unitat de la Llengua Catalana». Penso que això seria un bon text, diguéssim, un bon títol.

(El debat del darrer punt de l'ordre del dia fineix a tres quarts d'una del migdia.)

